

PŘÍBĚHY O KONÍCH OD PIPPY

Kůň mých snů Spirit

PIPPA FUNNELL
OLYMPIJSKÁ MEDAILISTKA

 C PRESS

Kůň mých snů Spirit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Pippa Funnell
Kůň mých snů Spirit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PŘÍBĚHY O KONÍCH OD PIPPY

Kůň mých snů Spirit

PIPPA FUNNELL

Ilustrovala Jennifer Miles

 P R E S S

Mému drahému otci
Georgi Nolanovi

Ahoj všichni,

nápad napsat příběhy o koních vznikl během dlouhých vyjížděk na koni a cest autem na koňské soutěže. Moje fantazie překypovala různými postavami a dějovými linkami. A tak vznikla dívka Tilly a její náramky z koňských žíní, inspirované jedním konkrétním náramkem vytvořeným z ocasních žíní skvělého koně, na němž jsem kdysi jezdila.

Píšu knihy o koních, abych nám všem pomohla pochopit odpovědnost, kterou máme, když se chceme obklopovat koňmi a poníky, ať už se o ně staráme, jezdíme na nich, nebo o nich dokonce jen sníme – budujme s nimi partnerství založené na důvěře a vzájemném respektu.

Mám ráda rčení „Chceš-li mít dobrého přítele, sám musíš být dobrým přítelem“. Přesně tak bychom se měli všichni chovat ke koním, ale i k lidem!

Víc než cokoli jiného bych si přála, abyste si uvědomili, jak moc jsou naši čtyřnozí přátelé výjimeční. Měla jsem velké štěstí a privilegium, že jsem s nimi mohla zažít mnoho, mnoho krásných chvil. Jsou naprosto celý můj život a právě díky nim vznikly i příběhy o Tilly.

Doufám, že se vám budou líbit.

Jedna

„Když jsem byla malá asi jako ty,“ vyprávěla Tillyina maminka, když pročešávala kartáčem dlouhé tmavé kadeře své dcery, „měla jsem hrozně ráda krasobruslení. Byla jsem tím úplně posedlá.“ Tilly zvědavě otočila hlavu a nemohla se dočkat, co zajímavého se ještě dozví.

„Bruslení?“

Zkusila si to představit:

Její máma na kluzišti
ladně klouže po ledové
ploše na bruslích. Dělá
otočky a skáče.

„Ach ano. Milovala jsem to,“ přiznala Tillyina maminka. „Skoro stejně jako ty miluješ koně, Tilly.“

Říci, že Tilly Redbrowová milovala koně, bylo možná trochu slabé slovo – byla do nich totiž zoufale a naprosto poblázněná. Stačilo jen nakouknout do jejího dětského pokoje, abyste poznali, že zbožňuje koně a poníky. Každý centimetr stěn byl pokrytý plakáty těch nejkrásnějších plemen koní z celého světa. Trávila tolik času, kolik jen mohla, prozkoumáváním webových stránek. Mezi její oblíbené patřily jezdectvi.cz a equichannel.cz.

Zde si mohla číst zajímavosti o světě koní, který byl jen její, a ztratit se v něm. Po podlaze pokoje byly roztroušené výtisky jejího oblíbeného časopisu *Pony*, ten jí táta kupoval jednou měsíčně ve velké trafice ve vedlejší vesnici.

Tilly si ráda prohlížela fotografie ostatních čtenářů *Pony*. Zejména dívek, které měly své

vlastní opravdové poníky: Jednou z nich byla fotografie Heleny Davisové ze Somersetu a jejího skvrnitě šedého connemarského poníka

Prince, jak skáčou přes vodní příkop; další byla Ezme Jacksonová z Oxfordu, provádějící čistý skok na svém poníkovi Featherboyovi, který měl v kohoutku 132 centimetrů. Tilly si ze všeho nejvíce přála, aby na fotkách byla i ona.

V noci, když ležela v posteli a snažila se usnout, si často představovala, že cválá přes rozlehlé

louky nebo lesní cestičky na svém oblíbeném koni, tajemném černém hřebci, kterého si pojmenovala Kouzelný Spirit.

Často o něm snívala i ve dne.

„Tilly! Tilly!“ volala maminka, aby ji ze snění probrala. „Chceš udělat culík, nebo copánky?“

„Copánky, prosím.“

„Tedy copánky jako vždycky,“ řekla maminka a začala dcerce zaplétat vlasy, protože Tilly to sama ještě tak pěkně neuměla. Byla pyšná na své velmi dlouhé vlasy, které si odmítala nechat ostříhat. Již od dětství je nosila dlouhé. Dosahovaly jí až k bedrům a vyžadovaly opravdu hodně péče, zejména při mytí, ale Tilly se jich odmítala vzdát, líbily se jí.

„Takže jsi měla i své vlastní brusle?“ zeptala se Tilly, když její máma skončila se zaplétáním.

„Neblázni, to ne. To by bylo příliš drahé. Babi Gwen a děda Pete si nemohli dovolit tak drahé věci, musela jsem si vystačit se sledováním

v televizi. Všechny ty krásné blyštivé oblečky a flitry...

Taky jsem měla o krasobruslení spoustu knih a lepila jsem si na zdi plakáty – stejně jako ty. Hodiny a hodiny jsem si vydržela prohlížet obrázky bruslařů a bruslařek a představovala si, že jsem jedna z nich. Ale na to už je teď pozdě. Jen takové hloupé nápady, vid'?"

Ale někde uvnitř Tillyina máma věděla, že to nebyly jen hloupé nápady.

Zadávala se na Tillyin zamyšlený obličej, odrážející se v zrcadle před nimi, a uvědomila si, jak moc pro její dceru koně a jejich svět znamenají. Jak jen sen své dcery uskutečnit?

„Co říkáš na pořádnou snídani?“ zeptala se. „Koupila jsem v pekárně pár voňavých croissantů. Můžeme si udělat piknik v obýváku, přineseme deku a nádobí a můžeme se podesáté podívat na Černého krasavce!“ navrhla žertovně.

